06/11/2022

Μητροπολίτης Κισάμου: “Ανορθολογισμός” και “σκοταδισμός” η πίστη;

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

Του Σεβ. Μητροπολίτη Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλοχίου

Η παραχώρηση σχολικών αιθουσών από τον Δήμο Αθηναίων, κατά τις απογευματινές ώρες, για να υλοποιούνται εκπαιδευτικά προγράμματα της Εκκλησίας τα οποία μπορεί να παρακολουθήσει ελεύθερα όποιος επιθυμεί, προκάλεσε έντονες αντιδράσεις αριθμού βουλευτών της αντιπολίτευσης.

Συγκεκριμένα, με πρωτοβουλία πρώην **Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων** και σημερινού τομεάρχη Παιδείας του κόμματος του, βουλευτές της αντιπολίτευσης κατέθεσαν κοινοβουλευτική ερώτηση προς την Υπουργό Παιδείας και Θρησκευμάτων, σημειώνοντας μεταξύ άλλων: *«Με τη "βούλα" της Υπουργού Παιδείας και του Δημάρχου Αθηναίων τα σχολεία του Δήμου της Αθήνας μετατρέπονται σε κατηχητικά κέντρα της Εκκλησίας....»,* δηλώνοντας και μιλώντας στην ερώτηση τους για: *«...εισβολή του ανορθολογισμού, του σκοταδισμού και του θρησκευτικού προσηλυτισμού στην εκπαίδευση που έχει χτυπήσει "κόκκινο"...».*

Διαβάζοντας τις δηλώσεις αυτές και, χωρίς καμία απολύτως καταγγελτική-κριτική διάθεση, διερωτώμαι σε ποιά Χώρα (Πατρίδα) ζω; Ζω στην Πατρίδα που κατά το παρελθόν έτος (2021) εόρτασε τα **200 χρόνια από την απελευθέρωση** της όπου ο απελευθερωτικός αυτός αγώνας έγινε **«υπέρ πίστεως και Πατρίδας»** ; στην Χώρα που το τρέχον έτος (2022) ζωντανεύει και φέρνει στην μνήμη και την θύμηση την επέτειο των εκατό ετών από τα δεινά της Μικρασιατικής καταστροφής; ή μήπως ζω σε με μια **Χώρα χωρίς ιστορία**, χωρίς ρίζες, χωρίς παρελθόν, χωρίς ταυτότητα; Γιατί αν ζω στην Πατρίδα της ιστορίας και των θυσιών· στην Χώρα όπου η πίστη και η θρησκεία δεν αποτελεί απλά την προμετωπίδα του Συντάγματος της, αλλά στοιχείο ιδιοπροσωπίας, στοιχείο ταυτότητας του λαού της, τότε ειλικρινά δυσκολεύω να κατανοήσω όλη αυτή την ρητορική, για να μην πω πολεμική, εναντίον τίνος αλήθεια; Όταν η πίστη ενός λαού λογίζεται ως «ανορθολογισμός» και «σκοταδισμός», όταν η ελεύθερη συμμετοχή σε ώρες απογευματινές όσων επιθυμούν σε εκπαιδευτικά προγράμματα, θεωρείται ως «εισβολή του θρησκευτικού προσηλυτισμού στην εκπαίδευση» επειδή η Εκκλησία, για λόγους πρακτικούς και διευκολύνσεως, ζητά να χρησιμοποιεί κάποιες σχολικές αίθουσες σε ώρες που οι αίθουσες αυτές είναι ελεύθερες, τότε μοιραία έρχονται στην σκέψη μου τα λόγια ενός μεγάλου και σπουδαίου φιλοσόφου και πολιτικού, του Παναγιώτη Κανελλόπουλου, ο οποίος προφητικά ίσως; σημειώνει: *«Η πιο προγραμματισμένη και τραγικότερη άρνηση της ανεκτικότητας σημειώθηκε στις ώρες εκείνες της ιστορίας του κόσμου που έκαναν τον άνθρωπο να αγνοήσει ή και να αρνηθεί τη θρησκεία».*

Σκέφτομαι, επίσης, και διερωτώμαι: Που οδηγείται μία κοινωνία όταν δεν σέβεται τα θέσμια, τα ιερά και τα όσια; Ποιες οι συνέπειες αποϊεροποίησης του ιστού της; Για τι είδους «ανεκτικότητα» και «συνύπαρξη» μπορεί να μιλά κάποιος, όταν ο ίδιος χρησιμοποιεί ρητορική που όχι μόνο δεν συμβάλλει στην ενότητα και ανεκτικότητα του «άλλου», αλλά στοχοποιεί και μηδενίζει-απαξιώνει τον «άλλο»; Είναι «ανορθολογισμός» και «σκοταδισμός» ο λόγος περί Θεού; περί πίστις; περί

αρετής και ιδανικών; Εάν ναι, τότε αυτό το υπαρξιακό κενό του Νεοέλληνα με τι θα αντικατασταθεί; **Γράφει ο π. Σπυρίδων Βασιλάκος σε κείμενο του:** *«Στο νησί των Κυκλώπων, αποκαλύφθηκαν τα μονόφθαλμα τέρατα που τρέφω. Σώμα χωρίς ψυχή. Ψυχή χωρίς πνοή. … Σχέση χωρίς άνθρωπο. Επικοινωνία χωρίς κατανόηση».*

Απάντηση σε όλα αυτά τα διλλήματα και ερωτήματα δίνει πιστεύουμε, μεταξύ άλλων πολλών, **ο χρυσός Παραολυμπιονίκης Χαράλαμπος Ταϊγανίδης**. Μετά από δέκα ολόκληρες ώρες κολύμβησης και αφού διένυσε είκοσι πέντε ναυτικά μίλια (δηλ. σχεδόν σαράντα επτά (47) χιλιόμετρα) φτάνει στις 5 το απόγευμα της προηγούμενης Παρασκευής -4 Νοεμβρίου- στην Ιερά Μονή Ταξιάρχη Μιχαήλ του Πανορμίτη στη Σύμη, εκπληρώνοντας προσωπικό του τάμα, δηλώνοντας: «Επειδή πιστεύω πάρα πολύ στο Θεό, στην Παναγία, στους Αγίους μας μαζί με τον Αντιπεριφερειάρχη Νοτίου Αιγαίου και Πρόεδρο της Οργανωτικής Επιτροπής του εγχειρήματος κ. Κάλλιστο Διακογεωργίου καθορίσαμε αυτή τη διαδρομή ώστε να παραδώσουμε το χρυσό μετάλλιο του Παγκοσμίου Πρωταθλήματος του 2017 στον Πανορμίτη, ένα μετάλλιο που ουσιαστικά με έχει ”σημαδέψει” γιατί προήλθε μετά από μεγάλο τραυματισμό που είχα στη μέση. Κατάφερα και επανήλθα και πήρα ένα χρυσό και δύο ασημένια μετάλλια. Πιστεύω ότι αυτό το μετάλλιο (σ.σ. το χρυσό) δεν ήταν μόνο από τη δική μου πίστη αλλά ήταν ένα δώρο πέραν των δικών μου δυνατοτήτων. Ήταν η πίστη μου προς το Θεό και πιστεύω ότι το μετάλλιο αυτό αξίζει να πάει στον Πανορμίτη».

Αλήθεια, πιστεύει κανείς, όσο… «ανατρεπτικός» και «προοδευτικός» και αν θέλει να είναι ή να λέγεται, πως η δύναμη της πίστης και της ψυχής αυτού του χρυσού Παραολυμπιονίκη που τον ώθησε όχι μόνο να καταφέρει το ακατόρθωτο· να κερδίσει χρυσό μετάλλιο, αλλά και να κολυμπήσει 47 ολόκληρα χιλιόμετρα για να φτάσει στο Μοναστήρι του Ταξιάρχη Μιχαήλ Αρχαγγέλου (Πανορμίτης) στην Σύμη και να εκπληρώσει το προσωπικό του τάμα, πιστεύει κανείς, πως όλος αυτός ο άθλος, το μεγαλείο και η δύναμη ψυχής, είναι «σκοταδισμός» και «ανορθολογισμός» και όχι «φως», «χαρά», «ειρήνη», «δύναμη», «ζωή»;